

Onweerst

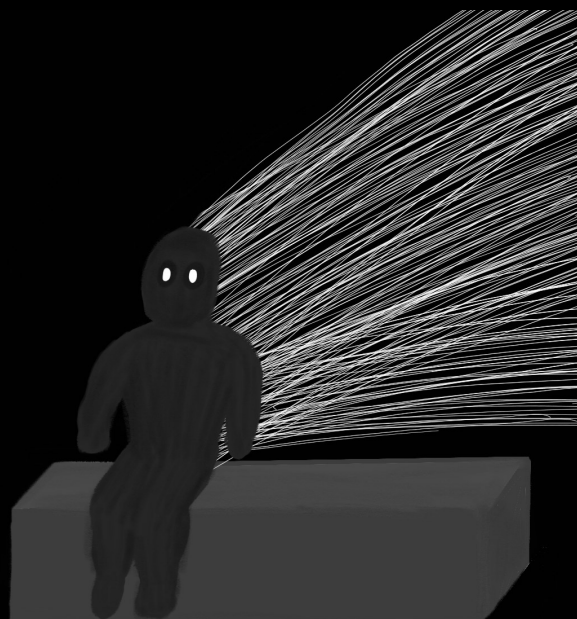
Iets onbekend knaagt aan mij. Het bijt. Het komt over me. Ertegen vechten is onmogelijk. Overwonnen word ik door een vuur. Het wakkert steeds meer en meer. De hitte brandt in m'n binnenste. Ze vernietigt alles wat ik heb opgebouwd. Ze verwoest alles wat ik liefheb. Machteloos zit ik. Geen haar noch spier kan ik bewegen. Het vuur neemt controle over m'n lichaam. Stuk voor stuk verlies ik mijn zeggen.

Het is een verlangen. Het is een droom. Het is een beeld in m'n kop die m'n ogen bedekt van de waarheid. Geen realiteit is meer aan te nemen zonder het verlangen te bevredigen. Geen werkelijkheid is meer waar te nemen zonder toe te geven aan m'n menselijke gedachten. Want ja, ik geloof dat het menselijk is. Ik geloof dat wat ik voel, niet meer dan natuurlijk is. Het is misschien iets goddelijks dat in me is opgekomen. Iets onbekends voor zovelen, maar toch kan het plots ontwaken. Het kan je plots volledig overnemen. Geen inspraak wordt er van je verwacht. Geen tegenspraak wordt er van je geduld. Je moet het stil accepteren. Heel stil nu...

Het is geen gekheid die me drijft. Hoe zouden waanbeelden me ooit kunnen bedwingen? Nee, ik zie een wereld voor me, gevormd door m'n eigen gedachten zoals elk ander mens. Dat kan niet iedereen gek maken, toch? Niemand verdient het om ontnomen te worden van zichzelf.

Ik laat me begeleiden. Het is iets onbekends dat me volledig in handen heeft. Het kan doen wat het wil... Maar toch blijf ik nog zitten. Toch beweeg ik niet en ik begrijp het helemaal niet. Ik heb geen idee wat er gebeurt. Ik ben nog niet vastgebonden, maar toch lijkt ik geketend. Toch lijkt er een gewicht me onder te duwen in het eeuwig donkere. Het lijkt over m'n huid te kruipen, zoekend naar meer ingangen in m'n jammerende gedachten.

Het zijn zij die bewegen. Het is een strijd in m'n kop. Ik zit en blijf zitten. Ik laat het onbewuste onbepaald gebeuren. Ik zie maar één uitkomst. Het zal maar tijd zijn die verloopt. Hij zal passeren als een veer op de zachte middagbries. Hij zal voorbijvliegen, maar ik zal hem geen aandacht schenken. Ik zal hem geen blik waardig keuren. Geen zucht zal mijn arme gedachten verlaten voor hem.

Nee.... Nee.

taanbare drang

EEN KORTVERHAAL VAN
JANIS GOETHALS

Ik wil het laten gebeuren. Ik wil de controle opgeven. Ik wil eindelijk mijn moordende gedachten eens achterlaten. Steeds weer zijn zij het die me slaan geven. En steeds weer zijn zij het die ongeneesbare wonden maken. Ik wil het niet meer voelen. Ik wil de gevoelens begraven. Is dat wat me nu overkomt? Ik ben overvallen voor mijn eigen goed. Eindelijk iets wat me kan helpen. Eindelijk iets wat me zijn hand aanreikt. Ik sta recht. Ik ben klaar. Ik ben klaargemaakt. Het verlangen heeft het gevecht gewonnen. De dromen hebben de gedachten overwonnen. Simpel en noodzakelijk. De verzakte zon laat zijn schoonheid over m'n gezicht glijden. Hij streelt me. Hij lacht me toe. Het is God die me toont dat ik verbeterd ben. Ik ben vernieuwd. Ik ben klaar. Nog nooit was mijn blik zo helder als nu. Nog nooit heb ik kunnen genieten van de oncontroleerbare wereld rond me. En nu...

Het is de wereld die me gevormd heeft tot wie ik nu ben. Het waren de stampen en krassen die ik ontving die me hebben gekneed. En nu...

Mijn lichaam beweegt zonder mijn zeggen. Ik geniet. Als een kind in het water voel ik me vrij. Ik omarm de vrijheid, terwijl m'n benen bewegen. Ze bewegen over het gladde beton. Het zijn mijn open ogen die het pad zien. Het is het onbekende dat licht voor me schijnt. Het brengt duidelijkheid. Helderheid die ik nog nooit eerder had. Het is wel alsof de realiteit veranderd is naar mijn beeld. Ik geniet...

En plots. Ik ben geen gek... Het is niet raar om een verlangen te krijgen naar- Het omschrijven lijkt onmogelijk, maar het proberen negeren is uitgesloten. Ik wil- Ik zal toegeven, zoals mijn benen al hebben gedaan. Daarom zijn ze aan het bewegen. Geen muiterij, maar nog steeds... Hoe kan ik dit willen?

WAT EEN VERLANGEN!

Het kruipt door m'n keel naar boven.
Als een parasiet heeft het volledige controle over mijn ledige lijf. Ik zal opgeven... Het is zoals het is. Ik wil het doen!
Geen verlangen ontstaat uit het niets.
Het borrelde wellicht al lang in me. Ik wilde het geen gedachte gunnen, maar langzaam heeft het me overgenomen. En nu...

Ik wil de jammerende schreeuwen horen. Ik wil de miezerige smeekbedes aanhoren. Ik wil-

Ik sta plots terug stil. De schaduw van een reusachtig gebouw bedekt m'n minuscule gedachten. Met m'n ogen wijd open kijk ik naar boven, maar ik heb maar één gedachte. Ik heb maar één iets aan m'n kop. Ik weet maar één iets...

MOORD.

Het is simpel eigenlijk. Ik kan het niet negeren. Ik wil het warme bloed voelen. Ik wil levenloze ogen achterlaten. Ik wil het zwakke lijf zien trillen, terwijl het leven eruit stroomt. Ik wil het zien vechten voor zijn leven. Ik wil zijn laatste adem m'n gezicht voelen strelen. Ik wil de geur van dood opsnuiven. Ik wil zijn kleur zien wegtrekken uit z'n lijf. Ik wil mijn lach zien in het warme bloed.

Ik wil-

M'n benen beginnen weer met het berijden van de tijd, terwijl het verlangen me achtervolgt. Geen omgeving neem ik in me op. Geen gedachte komt in me op over m'n verleden. Laat het ook maar...

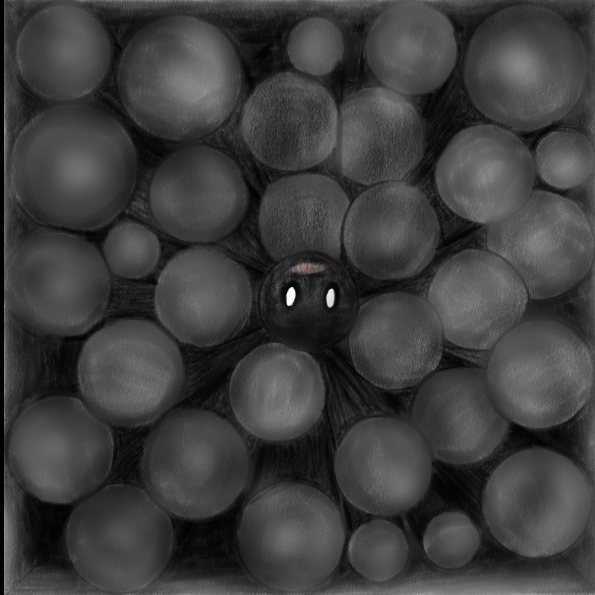
Wat is gezonken, zal nooit meer het licht weerzien. Het verdient m'n gedachten niet meer! Het is m'n kop die het onderduwde. Maar toch... ik ben het die nu dankbaar begeleid word. Kop op.

Stevig open ik een glazen deur. Met elke stap stijgt mijn euforie. Elke hartslag bevestigt mijn bewegen. Elke gedachte doet me nog meer verlangen. Waarom zou ik mezelf moeten folteren om het onbekende te bedwingen? Nee. Het is eenvoudig eigenlijk. Het is niet menselijk om mezelf te martelen smachtend naar verbetering. Het is geen natuurlijke gang van zaken om m'n verlangen te proberen begraven. Geen eer gaat gepaard met het eeuwige proces van perfectioneren. Wat perfectie dan ook maar zou moeten zijn!

Het is de wereld die me raar bekijkt. Het zijn de mensen rond me die me beoordelen, zich onbewust van wat er in me omgaat. Het zijn hun ogen die me willen doorgronden. Het is de arrogantie die me irriteert. Het is de pretentie die me woedend maakt. Het zijn zij die het verlangen in me hebben opgebracht. Het zijn zij die me hebben gesmeed tot het mens dat ik ben. Zij zijn de onmensen!

Ik wacht. Toch voor even. Een gesloten deur staat voor me. Een groep onmensen omringt me. Het is hun stinkende geur van rijkdom die het verlangen weer versterkt. Ik voel geen angst voor wat er volgt. Ik heb geen vrees voor wat ik moet doen. Ik ben vastberaden!

De deur schuift open. Onmiddellijk kruipen de achterbakse onmenselijke in de kleine ruimte. De smalle, ijzeren kamer vult zich in milliseconden. Verschrikkelijk! De primitieve haat vergroot het beeld. Maar geen droom is het meer! Binnenkort realiteit.

Ze duwen op de miljoenen knopjes. Flikkerend blinken ze. Plichtsbewust vervullen ze hun taak. Als trouwe soldaten volgen ze hun oppersten. Ik sta. De onbetrouwbare lijven zijn tegen elkaar gepropt. Haat. Geen ander gevoel komt in me op. Slechts haat. Hij lijkt wel te vechten tegen m'n verlangen. Ik bestrijd hem. De gruwelijke geur van zweet vindt de weg naar m'n neusgaten. Het verlangen vernietigt hem in seconden. Geen afleiden is mogelijk. Geen afleiding mag bestaan. Niets zal bestaan...

Ik staar naar het plafond. Ik kijk naar de schoenen. Allemaal zwart. Allemaal hun hart weerspiegelend. Ik probeer alles te negeren, maar ik blijf staan.

Ik wacht tot mijn wil me weer voorttrekt. Ik verwacht dat hij me weer zal meenemen. Ik zal me weer laten begeleiden... Met gesloten ogen, maar met een beeld duidelijk zichtbaar. M'n ledematen trillen. M'n haren komen overeind. Ik laat de zon zakken, terwijl ik geen besef heb van tijd. Ik laat de tijd voorbijgaan. Het maakt me niet uit.

Helemaal niet.

Mensen gaan weg en komen terug. Een constante stroom speelt rond me. Geen interesse heb ik ervoor. Laat het allemaal maar. Alles stroomt uiteindelijk toch. Het is allemaal maar een gebeuren buiten mijn macht. Het is allemaal maar een handelen zonder mijn inspraak. Vroeger maakte het me gek, maar nu... Ik ben geen gek meer! Het is de natuur die me helpt. Het is heerlijk. Het is de smaak van zoete, lang verlangde vrijheid! Tot plots...

De deuren schuiven weer open en ik word uit het smalle bekken geduwd. Het gaat gebeuren. Voet na voet stap ik weer. Een druk groeit steeds meer en meer. Ik wil moorden. Ik wil bloed. Ik wil lijden. Ik wil-

Ik passeer deuren links en rechts van me, maar ik wandel verder. Steeds verder en verder. Ik laat me nog steeds begeleiden.

Ik ben alleen, maar toch staat het verlangen me bij. Ik ben als een blinde, terwijl ik me laat leiden door de hogere macht. Hij wil het ook. Het is zo! Het zal zo zijn! Het had altijd zo moeten zijn!

Plots sta ik weer stil. Een grote deur voor me. Een metalen plaatje dat ik niet kan lezen. Ik voel geen verlangen om het te lezen. Ik staar. Het witte staart terug. Niets komt in me op. Ik leef niet buiten mijn verlangen. Niets leeft zonder verlangen. Niets verdient het om te leven zonder verlangen!

Ik grijp naar de klink. Het koude verspreidt zich over m'n lijf. Langzaam en stil draai ik aan de klink.

Zachtjes, oh zo zachtjes...

Geen gepiep noch kraak weerklinkt door de gang. En met oh zo weinig kracht duw ik de deur open. Uren mocht het duren... Uiteindelijk is ze open. Geen geluid klinkt. Stilte heerst over het spel. Mijn spel... Het verlangen bestuurt alles. Niet alleen mij!

Met nauwkeurigheid plaats ik m'n voeten. Geen welbedachte gek bestaat. Onmogelijk ben ik gek! Vertrouw me nu! En wees stil! Ongelooflijk stil nu...

M'n benen bewegen en nemen m'n gedachten mee. Oh, wat zijn ze toch doelbewust. Onvermijdelijk. Het valt niet meer te ontlopen. Ik wil het ook niet ontlopen! Ik zei het je toch al? Ja, het is een mes in m'n handen. Ja, het is geen foltering die ik meemaak. Het is geen stem die me toespreekt. Het is de natuur zelf die eist te luisteren. Het is de wereld die me zo wil. Mijn echte ik is niet meer te verstoppen! Hij valt niet meer te ontkennen!

Het is donker. Wat is het toch heel donker, alsof geen ster schijnt deze nacht.

Geen maan noch planeet is te zien.

Niets wil zich tonen. Alles heeft zich verstopt voor mij. Mijn dromen zijn de enige die schijnen en mijn pad verlichten. Het ligt al lang vast. Het gaat gebeuren. Oh, spoedig...

Ik hoor een rustig geluid. Zo voorzichtig als een jager in een bos, beweeg ik. Je hebt nog nooit iemand zo zien wandelen! Een bed staat voor me. Een arm wezen ligt er verloren. Maar ik heb het gevonden... Wat heeft het toch een geluk dat ik het heb gevonden.

In complete stilte nader ik mijn prooi. Ik kan niet wachten om te- Ik kan het niet ontkennen. Het is de jacht die ik be- min... Maar wat er komen zou, is toch het toppunt van een perfecte-

Ik kan het horen ademen. Complete vre- de. Het is een eer om het te verstoren. Het is mijn eer om het te mogen versto- ren... Niets houdt me tegen. Zulke vrij- heid kan je je niet voorstellen. M'n mes trilt in m'n handen door mijn enthousi- asme. Het gaat echt gebeuren. Maar wat is het toch stil. Zo stil...

Nee, zo gaat het niet. Nee, zo kan het niet gebeuren!

Ik verlies geen seconde. Ik wil het horen schreeuwen. Laat het toch schreeuwen! Laat het prachtige smeekbedes delen! Oh, laat het smeken om te leven! Ik wil de symfonie van het monster horen. Laat het me toch aanhoren!

Ik grijp ernaar. De tijd staat stil. De ruim- te vult zich met

Ik geniet. Oh, een verlangen kan toch zo goed bevredigd worden. Onvoorstel- baar... Het is geweldig. Een traan blinkt in het diepst van de nacht. De onwaar- dige druppel weerspiegelt het miezerige leven dat ik ontnem. Ik ben God. Ik roep het. Ik zie de angst in het gezicht. Het is mensonwaardig. Het schepsel is zijn waarde verloren.

Ik ben zijn redder. Ik ben zijn bevrijder. Het kan het gewoon nog niet accepte- ren. Wat onnozel! Ik lach. Ik moet het niet tegenhouden! Ik proest. Het wezen begrijpt me niet. Het moet me ook niet begrijpen! Nog geen mes gestoken, maar zijn ledematen zijn al slap. Nog geen bloed vergoten, maar het lijkt al dood. Zelig!

Ik gun het vrede. Ik geef het rust. Accep- tatie is onzichtbaar in zijn ogen, maar het maakt me niet uit. Mijn verlangen moet stoppen. Ik moet terug gek wor- den! Ik kan niet zo blijven. Nee, het moet speciaal blijven. Het moet iets echt blijven! Ik moet het koesteren!

Ik steek. En steek. Het bloed stroomt. Ik bevrijd het rode. Ik openbaar de ge- dachten. Ik snij. En snij. Ik geef het vre- de! Geschreeuw blijft de kamer vullen. Niemand zal het komen helpen. Weet het arme schepsel dat nog niet? Ik hak. En hak. Het zijn de mensen rondom het die dag na dag het neerstaken. Onzicht- bare messen zijn de ergste. Ik ben nog eerlijk! Ik neem zijn lijden weg! Ik bijt. En bijt. Ik ben de verlosser! Ziet het mijn mededogen dan niet in?

Ik doe het voor mezelf! Laat zijn vrede dan maar vergaan met zijn geschreeuw.

Geschreeuw.

Gekrijs.

Gesmeek.

Gebleit.

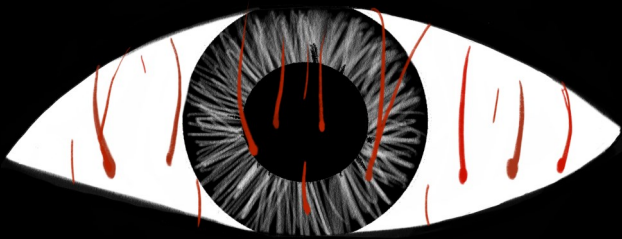
Gebed.

Gebrul.

Gejank.

Laat het stikken in zijn eigen gedachten.
Laat het vergaan in zijn onwetendheid.

Zijn eindige gedachten hangen over me.
Zijn arme verlangens glijden over m'n tanden. Zijn onbestaande dromen bedekken m'n handen en kleren. Mijn verlangen sterft uit. Ik sta. Zijn levenloze ogen staren me aan. Alweer bevrediging. Het wit van zijn ogen vecht met het rood. Sensationeel. Ik geniet. Ik geniet van elk moment dat het verlangen bestaat. Ik zal blijven genieten van het verlangen zolang ik besta!

M'n benen bewegen weer. De rest van mijn lichaam volgt. Vrede. Wat een gevoel! Het overvalt me. Een bevredigende rilling volgt. Ik geniet. Bloed druipt over mijn kin. Kalm hoor ik het op de grond vallen. Prachtig.

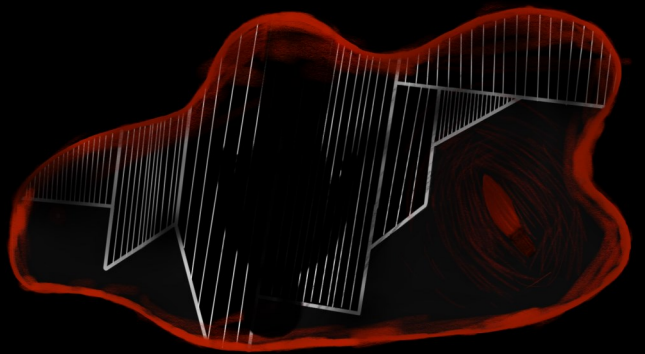
Met mijn gedachten weer in de gesloten ruimte. Schuifdeuren openen en sluiten. Het lijkt wel een eeuwig proces. Het heeft geen verlangen nodig om te bestaan.

Wat een wereld!

Ik stap het lege gebouw uit. Het is dood. Een lach verlaat m'n mond. Ik schater alsof niets me tegenhoudt. Het is geweldig. Ik vernietig de rust die over de straten heerst. Ik wil het verwoesten.

Een druppel valt op m'n voorhoofd en ik weet het. Ik weet het zeker. Ik heb geen twijfels meer. De regen wast mijn zonden weg. De druppels glijden over m'n huid en ontnemen de gedane daden. Het is door de druppels dat ik morgen weer zal ontwaken als een braaf man. Ze zullen me weer schoonmaken. Ze zullen me weer helpen. Het is door de heilige druppels dat ik terug zal ontwaken als een gek van onze samenleving. Het is door de natuur dat ik weer onmens word. Het is de natuur die God is...

Ik zal ontwaken. Volledig ontnomen van mijn vrijheid... Volledig ontdaan van mijn menselijkheid... Volledig verloren als elk ander onmens op deze zielige planeet...

Menselijk verlangen

EEN GEDICHT VAN
JANIS GOETHALS

Onderdrukte gevoelens vervormen ons

We willen niet terugkijken naar wat ons
gekneet heeft

Steeds weer willen we blind voor ons
uitstaren

Hopend om licht te zien zonder achterom te
kijken

We worden minacht wij die trachten de
fouten te verbeteren

We worden vergooid door zij die mee
kunnen lopen in de menigte

Niemand begrijpt ons

Ooit verlangde ik om te kunnen volgen

Maar misschien ben ik de enige die mezelf
begrijpen kan

Het valt niet te omvatten wat me overkomen
is

Ik kon niet dromen en toch wilde ik al
verlangend falen

Laat m'n moordende gedachten gestolen
worden

Laat ze wegvliegen op de avondbries

Misschien is deze wereld niet gemaakt voor
degene met littekens

Wellicht bestaan alleen nog de mensen die
wandelen met kleren over hun wonden

Afgelikt in het donkerst van de nacht

Ik tracht het te vergeten

Oh, ik heb geprobeerd het achter me te
laten

Maar jammer genoeg vervliegen m'n
herinneringen niet zo snel als de tijd

Het lijkt ook zo lang geleden

Het is geen verdringen van wat ik moet
leren

Het is geen opoffering om te proberen
overleven

Ik leef zoals het zand op het strand

Overrompeld door m'n gedachten

Maar toch vrij van aards verlangen

Overspoeld door onmacht

Maar toch bevredigd door onderdrukking

